

KIS LAP

RIADÓ. (Lásd a 170. lapon.)

11. szám. — 1880.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XIX. kötet.

EGY KIS DIÁK KALANDJAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ATYÁM szomorúan rázta a fejét.

— Még nem és soha sem is lesz többé ép ember. Nagyon súlyosan megsebesült s még most is fekszik a kórházban. Én többször meglátogattam . . . ma is ott voltam, hogy vigasztaljam. Szegény ember, bizony nagyon szüksége van a vigasztalásra . . . ámbár megadással türi szerencsétlenségét.

Atyám ezt oly komolyan mondta, hogy egészen megijedve kérdém:

— De hát, édes apácska, miféle szerencsétlenség fogja érni Gergely vitézt?

— Már el is érte, fiam. A bal lábát le kellett vágni!

Elsápadtam e borzasztó hír hallatára, Erzsike pedig hangos zokogásra fakadt.

— No lám, szólt a néni, mondtam, hogy el kell hallgatni előttük e szomorú hirt.

— Oh, az nem baj ha sirnak, felelt apácskám. A köny nem árt, ha nemes érzelem fakasztja. Gergely vitéz pedig mégérdemli, hogy könyet ejtsenek érette, hiszen az ő megmentésüknél áldozta fel magát; szükséges, hogy tudják, milyen áldozatba került menekülésök. S egyesek hálások az iránt, ki miattok szenvedni fog egész életében.

Néhány percig mindnyájan szomorkodva hallgattunk s végre Erzsike szólalt meg:

— Kedves bácsika, én úgy szeretném meglátogatni a jó Gergelyt!

— Én is, én is! szóltam élénken.

Szerettünk volna rögtön indulni, de nem tehetjük, mert szüleim megmagyarázták, hogy a kórházba nem lehet akár-mikor bemenni; előbb meg kell tudni, mikor látogathatjuk meg. De megígérték, hogy majd a legközelebbi napok valamelyikén elvezetnek oda.

Ezután még sokat beszélgettek a szegény Gergely vitézről, sajnálkozva fölötté s tünődve, mit fog csinálni, ha fölgyógyul. Félábbal nem lehet többé pandur, mert félábu ember nem viaskodhatik rablókcal és más gonosztevőkkel; munkásnak sem mehet . . . miből fog szegény megélni?

— Azt hiszem, én tudok valamit, ami épen neki való lesz, szólt hirteten Zsigabácsi. Én nem sokára megkezdem a gyáram építését s szükségem lesz egy igen megbízható, becsületes emberre, a ki a munkásokra fölügyeljen. Ez a Gergely vitéz, úgy látszik, épen olyan ember, a minőre nekem szükségem lesz; becsületes, rendszerető, pontos és megbízható. Neki magának nem fog kelleni dolgozni, csak másokra felügyelni. Aztán felügyelőnek megtartom, ha készen lesz is a gyáram. Így szépecskén megélhet.

Fölugrottam és nyakába borultam a bácsinak.

— Kedves, jó bácsikám! Milyen nemes tett lesz az!

— Csakugyan jó gondolat, szólt apácskám. Ámbár tudod, Zsiga sógor, én mindig csak azt mondom, hogy verd ki a fejedből azt a bolondos gyárépítést. Meglásd, baj lesz belőle.

De már erről nem lehetett a bácsival vitázni s abba is hagyták. A bácsi megígérte, hogy majd ő jön velünk Gergely

vitézhez, mert mindjárt meg is kérdi tőle, elfogadja-e az állást, melyet neki szánt. Nagyon örültünk, hogy ily jó hirrel mehetünk a derék emberhez, ki betegségében bizonyosan gondolkodik s aggódik a fölött, mi lesz majd belőle, ha a kórházból elbocsátják.

A látogatás a következő vasárnapra volt kitzúve; Erzsike s én meglehetősen izgatottan vártuk. Kissé borzadtunk is, mert még soha sem voltunk kórházban, csak azt tudtuk, hogy ott csupa beteg van . . . s milyen borzasztó hely lehet az, ahol az embernek levágják kezét-lábát! Az igazat megvallva, szinte féltem viszontlátni szegény jó Gergely barátomat.

A kitzűzött nap és óra elérkezett s megindultunk a jó Gergely vitéz látogatására, a bácsi, Erzsike meg én.

Egy igen nagy épülethez jutottunk s azt hiszem, Erzsikének is ép úgy dobogott a szíve, mint nekem, mikor a kapun beléptünk. Még sohasem jártunk ilyen helyen . . . ki tudja, mit fogunk látni! Erősen belékapaszkodtunk a bácsiba s félénken mentünk föl a lépcsőn.

Lassanként azonban megnyugodtunk, nem láttunk semmi borzasztót. Nagy csönd, tisztaság uralkodott az épületben s az emeleten a hosszú üreges folyosó még kellemesnek is látszott. E folyosóról nyíltak ajtók a betegek termeibe s mi lábujjhegyen lépkedtünk, nehogy fölébresszük a netalán alvó betegeket.

Gergely vitézt, mióta a veszedelmes műtéten átesett, külön kis szobácskába helyezték el. Ide léptünk be. Már nem feküdt ágyban, hanem karos székben ült s egy nagy pipából ugyancsak hatalma-

san füstölt. Ha nem tudtam volna, hogy a féllábát levágták, bizony hamarjában észre se vettem volna, mert már föl volt csatolva a fa-lába. Csakhogy persze erre nem kellett csizmát huznia. Arcza még sápadt volt, de már látszott, hogy üdülőfélben van.

Mikor megpillantott minket, nagy öröm sugárzott végig arczán s felénk nyujtotta kezeit. Én azt hittem, hogy majd panaszos szavakkal fogad, azt fogja emlegetni, hogy ime milyen szomorú sorsra jutott miattunk; de a jó ember e helyett könybe lábbadt szemekkel így kiáltott föl:

— Engem jöttek meglátogatni? Oh, milyen jó kedves gyermekek!

Erzsike, amint megpillantá a szegény beteget, sirva fakadt s nem sokat gondolkozva, odaszaladt hozzá, nyakába borult és megcsókolta; én aztán ugyanezt tettem s mind a hárman sirdogáltunk, magunk sem igen tudtuk miért. Erzsike végre így szólt:

— Oh kedves Gergely vitéz! Soha sem fogom meghálálhatni, amit érettünk tett! Mennyit szenved miattunk!

— Ne beszéljünk arról, felelt a derék ember, megsimogatva Erzsike arczát. A jó Isten így akarta, majd megsegít. Hát nem sokkal nagyobb szerencsétlenség lett volna, ha a kisasszonyka meg kis öcsikéje odavesznek a tűzbe?

— Igen, szoltam én közbe, de már most csak fél lába van . . .

— A bizony, csak fél! De hát fél lábbal is meglehet élni; csináltatott a doktor ur olyan pompás falábat, hogy majd csak elsántikálok vele. Persze, lóra nem ülök többé.

— Az nem is szükséges, szólalt meg ekkor a bácsi. Azért jöttünk, hogy kissé beszélgessünk arról, mit fog majd csinálni, ha innen elbocsátják. Pandur többé nem lehet, valami nehezebb munkát sem végezhet. De hát én mondok valamit,

gondolja meg, kedvére való lesz-e? Ha elfogadja amit ajánlok, nagyon fogok örüdni.

A bácsi aztán elmondta gyárépítési tervét, meg hogy egy jóra való, becsületes emberre lesz szüksége, a ki a munkásokra

AZ ÉN CSACSIM. (Lásd a 166. lapon.)

fölügyeljen. Gergely vitéz meghatottan
mondott köszönetet s természetesen elfo-
gadta az állást. Megegyeztek tehát, hogy

Gergely vitéz, mihelyt a kórházból elbo-
csátják, jelentkezék a bácsinál.

(Folytatása következik.)

K a l a u z.

ANDALOGTAM a mezőkön,
Szedegettem virágot ;
Csicseregtek a madárkák,
A kakuk meg kiáltott.

Szedtem, szedtem, szedegettem,
Mig lehanyatlott a nap ;
S hogy indultam haza, már a
Csillagok kigyultanak.

Egyszerre csak homály borul
Az ég tiszta kupjára ;
Eltévedtem, nem akadtam
Kis falunknak utjára.

Segíts, te jó bagoly néni,
A ki látsz a sötétben.
Szállj előttem, utmutatóm
Légy öregem, te nékem !

Altató.

(Képpel a 168—169. lapokon.)

HAJUBA
 Kis baba,
 Aludjál virágom!
 Hunyd be hát
 Szempillád,
 Fogjón el az álom!

Ej, no csak!
 Hogy kaczag
 S karomban ficzánkol!
 Ahun a,
 A czicza —
 Nem félsz a czicztól?

Oh, a kis
 Nagyhamis!
 Mamára nem hallgat;
 Pedig hát
 Szép nótát,
 Altatót dalolgat.

Izibe
 Jö ide
 Egy kedves tündérke,
 Oly kicsi
 Oly piczi —
 Ráül a térdedre.

Ezer szép
 Kis mesét
 Tud az; el sem únod.
 De csak ha,
 Kis baba,
 A szemed behúnyod.

Igy ni, lám,
 Jó babám!
 Ugy-é, hogy szépen tud? . . .
 Nagy pajkos
 Aranyos
 Kis fiam elaludt.

AZ ÉN CSACSIM.

(Képpel a 164. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!
OLNAP már ismét megkezdjük a tanulást, a szünidő kellemes napjai véget értek. Ma az utolsó szabad napot arra akarom fölhasználni, hogy irok kedves Forgó bácsinak arról, miként töltöttem az idej szünidőt.

Azaz tulajdonképen csak az én kedves csacsimról akarok írni, már csak azért is, mert vele mulattam legtöbbet, ő szerzett nekem sok kellemes órát. De ne nevéssen ám kedves Forgó bácsi, hogy olyan pajtásom volt, akit rendszeren nagyon lenéznek, megvetnek az emberek, kivált a gyermekek s talán az én kis olvasótársaim közül is sokan. Az én Muczi csacsim igazán nagyon derék állat ám s apácám is többször mondta, hogy megérdemli, hogy szeressem.

Persze mondanom sem kell, kedves Forgó bácsi ugyis kitalálja, hogy mulatáságom miből állt: Muczi volt az én paripám s hátán ülve vigan bejártam az egész határt. Akármit mondjanak, az én csacsim bizony nem ostoba állat, hanem igen derék és hü jószág s engem nagyon szeret. Mikor meglát, már messziről elémbe jó, várja, hogy fölkontározzam s föl pattanjak a hátára; aztán szépen üget velem hegyen-völgyön keresztül. Ha valamely árnyas helyen meg akarok pihenni, nem kell őt megkötni; szabadon engedem legelészni s nem szökik el. De jól is bánok vele s mikor megsimogatom, olyan barátságosan hunyorgat reám és hegyezgeti hosszú fülét, hogy bizonyosan ilyenformát gondol:

CSIM.

(pon.)

ó bácsi!

t megkezdjük a
dő kellemes nap-
Ma az utolsó
om fölhasználni,
ó bácsinak arról,
szüniidőt.

a csak az én ked-
i, már csak azért
legtöbbet, ő szer-
es órát. De ne
rgó bácsi, hogy
rendesen nagyon
emberek, kivált a
én kis olvasótár-
én Muczi csacsim
llat ám s apács-
ta, hogy megér-

sem kell, kedves
álja, hogy mulat-
zi volt az én pari-
bejártam az egész
anak, az én csa-
ba állat, hanem
s engem nagyon
már messziről
fölkantározzam s
aztán szépen üget
eresztül. Ha vala-
g akarok pihenni,
szabadon engedem
k el. De jól is bá-
simogatom, olyan
t reám és hegyez-
bizonyosan ilyen-

— Jól van, kis gazdám, én is szer-
retlek ám!

Ezért aztán nem bánom, ha néha
nevetnek is rajtunk. Különösen az én
pojkos kis hugom Etelka, sokat ingerke-
dett s mikor valami nagyobb utról haza
jöttem, messziről kiáltá:

— Megjött a csacsika!

Akik meghallották, nevettek, mert
nem volt egészen bizonyos, kire céloz a
hamis kis leány. De egyszer aztán rajta
vesztett s azóta nem csufolta többé ked-
ves csacsimat. Az pedig úgy történt, hogy
apácska meghallotta, mikor Etelka gu-
nyolódott. Így szólt tehát:

— Kedves leányom, nincs igazad,
ha a csacsit lenézed és megveted. Jöjje-
tek csak, majd beszélék nektek róla
egyetnást.

Leültünk a kerti lugasba s ott
apácska aztán így szólt:

— A házi állatok közt a szamár a
hasznosabbak egyike. Sokan lenézik, csu-
folják, de nincs igazuk, mert a szamár
türelmes, jámbor, kevéssel megelégedő
állat és igen jó szolgálatokat tesz. Persze,
nem szabad összehasonlítani a büszke ló-
val; csakhogy a ló sokkal több gondot,
jobb ápolást is kíván és be nem érné oly
kevéssel, mint a szamár, mely akármiféle
száraz kórón elrágicsál.

Vannak országok, a hol a szamár
sokkal nagyobb becsülésben részesül, mint
nálunk. Különösen a déli és keleti orszá-
gokban ősi idők óta igen nagy becsben
tartják. A Szentírásból tudhatjátok, hogy
már a régi zsidók egész szamár-falkákat
tartottak s Jóbnak ötszáz szamara volt;
teherhordásra használták és azokon a tá-

jakon használják még ma is, sőt nemcsak
teherhordásra, hanem utazásra is. Kis-
Ázsiában, Egyiptomban s a szomszédos
országokban a szamarat majdnem annyira
becsülik, mint a lovat, jobban ápolják és
ezért ott szebbek és erősebbek is. Olyan
városokban, ahol sok idegen utas fordul
meg, a vendéglők előtt mindig számos
hajcsár áll, szépen fölnyergelt és fölkan-
tározott samarakkal, melyeken az idege-
nek kirándulásokat tesznek a vidékre. A
szamár járása nagyon biztos, a legvesze-
delmesebb uton, meredek, keskeny ösvé-
nyeken óvatosan, biztosan halad és van-
nak oly sziklás vidékek, ahol csak sza-
márháton lehet utazni. Ott tehát ugyan
csak megbecsülik.

A régi pogánykorban még háboru-
ban is használták a szamarat és sokféle
babonát is hittek e jámbor állatról. A
szamártejről azt hitték, hogy megszépíti
az embert, ami persze csak együgyü ba-
bona, épen úgy, mint az, hogy a szamár
husa orvosság mindenféle betegségek el-
len. A husa bizony nem sokat ér, mert
nagyon kemény, nehezen fő meg. De a
hajdani rómaiak a fiatal szamár husát
mégis ették, sőt csemegének tartották.
Mikor pedig valamely várat ellenség os-
tromolt s a várbeliek kifogytak az eleség-
ből, akkor bizony szívesen megették a
szamár husát is.

Mint tudjátok, vannak Ázsiában vi-
dékek, ahol a szamár még egészen vad
állapotban él a pusztákon. Az ilyen vad
szamár sokkal szebb, erősebb és gyorsabb
is szelidített rokonánál. Ugyancsak jó
paripa legyen, a melylyel a vadász utól-

(Folytatása a 170. lapon.)

ALATÓ. (Lásd 166. lapon.)

(Folytatás a 167. laphoz.)

érheti a vad szamarat. Rendesen nagy csapat vad szamár él együtt s azt mondják, hogy a struczmadár, tűzok szeret az ilyen szamár-falka társaságában élni, mert a szamár már messziről megérzi a sivatagban a forrást, melynél szomját olthatja.

A vad szamár-falkák igen óvatosak. Ha kedvökre való legelőt találtak, ott maradnak, de mindenféle öröket állítanak, melyek vigyáznak, nem közeledik-e valami ellenség. Ez örök mindig a legerősebb, leggyorsabb lábu állatok s hegyezett füllel, mereven állanak egy helyben, mint valami katonaoőr. Mihelyt valami gyanus zajt hallanak, hangos ordítással intik a legelésző társaikat, hogy vigyázzanak s ha látják, hogy csakugyan veszedelem fenyeget, jelt adnak a futásra. Ha pedig nem bizonyosak benne, valjon veszedelmes-e az ellenség, szélgyorsasággal eléje futnak, körülnyargalják s ha veszélyesnek ismerték föl, sietnek társaikhoz és az egész falka futásnak ered. Ezért épen nem könnyű a vad szamarat megfogni s leginkább csak a forrásoknál sikerül, ahova inni járnak. De itt is ügyes cselt köll vetni.

A szamár tehát épen nem olyan ostoba állat, mint a milyennek elhíresztelték.

Igy szóló apácskám s ettől fogva én még inkább szerettem kedves csacsimat s Etelka nem boszantott többé. Mivel pedig azt hittem, hogy talán olvasótársaimat is érdekelné, leirtam, mint apácskám-tól hallottam, a nevelő ur pedig lerajzolt engemet a csacsival együtt s ezt a rajzot is elküldöm kedves Forgó bácsinak, hátha hasznát vehetné.

Ezek után kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok

hü kis olvasója

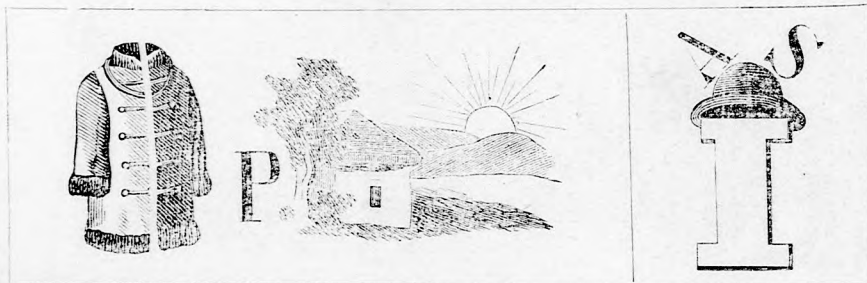
Kerekes Józsi.

Riadó.

(Képpel a czímlapon.)

RRRUM drum, tra rá! Fegyverre fel!
Riadónk a vitézeket verje fel,
Hallgatva vezére szavára!
Rrrum, drum, tra rá! Ott látom a bösz,
A harcziás ellent. Fegyverre, ki hős!
Csatára fel, csatára!
Rrrum puf, a puszka ropog,
Rrum bum, az ágyu dobog —
Előre vitézek, a harc mezzején
Vívjunk a drága honért...
... Jaj, Bandlika fussunk, az istenért!...
Szabadok, ott jö a tehén!

K É P R E J T V É N Y E K.

ELSŐ NAP AZ ISKOLÁBAN.

— Beszélyke két képpel. —

Elbeszéli **Tamás bácsi.**

EGÉN, nagyon régen volt az, mikor még én olyan kicsi fiú voltam, hogy iskolába sem jártam. Az ideje már megjött volt, már hét esztendő, egészséges, erős kis ficzko voltam, de iskolát még nem látogattam s azt hittem, nem is kell iskolába járnom soha.

Akkor persze azt hittem, hogy legboldogabb ember a világon, akinek nem kell tanulni. Én pedig ugyancsak keveset tanultam. Édes atyám nagyon el volt foglalva, anyámat pedig korán elvesztetem, úgy hogy reám és kis hugocskámra csak Róza néni ügyelt föl, reá pedig nem sokat hallgattam. Néha rákényszerített ugyan, hogy elővegym a könyvet; olvasni, írni meg is tanultam úgy a hogy, de mikor aztán még többet kívántak, olyan makranczoskodást vittem végbe, hogy Róza néni utoljára is belefáradt s magamra hagyott. Így aztán kedvemre töltöttem az időt.

Időtöltésem persze épen nem volt valami nagyon dicséretes, mert hát, mi tagadás benne, pajkos, durczás, akaratos kis legény voltam s szegény kicsike hugom sokat szenvedett tőlem. Ha már kifogytam a játékból, azzal mulattam, hogy hugocskámot boszantottam. (Lásd a képet a 172. lapon.) Ennek rendesen az lett a vége, hogy a kicsike sirva fakadt s Róza néni elősietett, hogy megtudja, mi a baj. Mikor megtudta, megbünttetett engemet; akkor meg én sirtam és durczáskodtam, míg a jó nénike elengedte a büntetést.

Épen ilyen alkalommal történt egyszer, hogy atyám haza jött és megtudta a dolgot. Összeránczolta homlokát és így szólt:

— Már látom, ideje iskolába járnia. A jövő héten kezdődnek az előadások, beiratom.

Sirtam, kétségbe voltam esve és kiáltoztam, hogy én bizony nem megyek iskolába, inkább játszom a kertben; de ennek persze nem volt semmi haszna. Nehány nap mulva egy szép reggel Róza néni csinosan felöltöztetett, könyves táskát akasztott a nyakamba, aztán atyám kézen fogott s akárhogy nem akartam, elvezetett az iskolába.

A tanító komoly, de nyájas arcú öreges ur volt, kit a tanulók mindnyájan nagyon szerettek. De én annál kevésbé szerettem, mert hiszen ez az a szörnyű ember, aki engemet leczkékkel kinozni fog. Atyám elmondta neki, hogy már tudok kissé olvasni, írni, de egyebet bizony nem; tehát szigoruan kell velem bánni.

Aztán elment.

A tanító beültetett egy padba a többi fiú mellé s eleinte nem törődött velem. Én meg még kevesebbet törődtem ő vele, hanem báméskodtam ki az ablakon, s olyanformát forgattam a fejemben, hogy majd megmutatom én a tanítónak, hogy velem nem boldogul.

Mig én ezen törtem a fejemet, megkezdődött a tanítás. Azon kezdtek, hogy a fiúk sorban olvastak fenhangon egy könyvből, mert a tanító tudni akarta, ki mekkorát haladt. Mindegyik olvasott úgy a hogy, némelyiket a tanító meg is dicsérte. Egyszerre aztán csönd lett.

A mint nem törődtem elébb az olvasással, úgy nem ügyeltem a most hirtelen beállott csöndre sem. Sokkal fontosabb dolgom volt: legyet fogtam s annak kінlódásán mulattam, amint ujjamból menekülni akart, de nem tudott. Végre a szomszédom oldalba ütött és így szólt:

— Most rajtad a sor! Folytasd!

— Mit folytassak? kérdém bámulva.

— Az olvasást, szólt a tanító szeliden. Nézd, itt hagytuk el... »Ekkor a róka...« no's olvasd tovább.

— De én nem akarok olvasni, felelém daczosan.

A fiuk mindnyájan bámulva néztek reám s várták, hogy most mindjárt szigorú büntetést kapok. De a tanító szeliden szólt:

— Olvass; tudd meg, hogy itt nem az történik, a mit te akarsz, hanem amit én parancsolok.

— Nem, nem olvasok! Csak azért se!

Azt hittem, majd a tanítón is úgy kifoghatok, mint otthon a jó Róza nénikén. De nagy meglepetésemre a tanító nem haragudott meg, türelmét sem veszté el, hanem komolyan így szólt ismét:

— Még egyszer intelek. Aztán következik a büntetés.

A büntetés szóra kissé megszeppen-tem, mert nem tudtam, mi lesz az. De most már csak azért sem akartam enge-

delmeskedni s el voltam rá készülve, hogy talán bizony verést is kapok. No hiszen, gondolám, majd ordítok én úgy, hogy összefut az egész város.

De mintha csak lelkemben olvasott volna a tanító, nagy meglepetésemre épen nem azt tette, amit vártam, hanem nyugodt hangon így szólt:

— Kedves fiam, tehát te nem akarod azt tenni, amit én parancsolok s amit minden fiu megtesz? No's, akkor nincs is számodra hely itt a jóra-
való fiuk közt.

Még nem értettem egészen, mire czéloz; de aztán így szólt:

— Szedd össze holmidat és menj haza.

Ezt már értettem s ugyancsak megörültem neki. Hiszen épen ezt akartam! De csakhamar mégis úgy kezdtem érezni, hogy mégsem egészen kedvemre való a dolog. A tanító ugyanis egy másik fiuhoz fordulva így

... HUGOCSKÁMAT BOSZANTOTTAM.
(Lásd a 171. lapon.)

szólt:

— Janika, te okos fiu vagy, téged bizlak meg... kísérd haza ezt a fiut s otthon mondd meg atyjának, hogy többé ne is küldjék ide. Van itt ugyan sok kisebb fiu is, de a legkisebbik is többet ér s én nem akarom, hogy rontsa az én jó tanítványaimat.

Szörnyen szégyeltem e szavakat, mert habár rest és makranczos voltam, de azért

volt bennem hiúság is és borzasztó volt arra gondolnom, hogy annyi fiu között engem tartanak a leghaszontalanabbnak. Szerettem volna most már bocsánatot kérni, de a dacz még uralkodott bennem. Összeszedtem holmimat és haza mentem. Janika szóltanul kísért.

Utközben néha az jutott eszembe, hogy tulajdonképen örülnöm kellene, mert nem kell tanulással bajlódnom. De hiába, nem tudtam viglenni, úgy éreztem magamat, mint ha gonosztevő gyanánt kísérnének valami börtönbe.

Szerencsére atyám nem volt otthon, elutazott néhány napra, csak Róza néni fogadott. Ugyancsak nagy szeresztett reám, mikor egy másik fiuval belépni látott. Janika pedig komolyan megmondta a tanító izenetét, hogy nem vagyok méltó a többi fiu közt helyet foglalni; aztán gunyosan pillantott reám, köszönt s elment. Én pedig mérgemben és szégyenben nem tudtam okosabbat tenni, tehát sirtam.

Róza néni nem pörölt velem, csak annyit mondott, hogy majd tudára adja

atyámnak, miként vélekednek felőlem. Szörnyen rosszul éreztem magamat, ha akár arra gondoltam, mit mond majd atyám, akár ha eszembe jutott, miként fog majd csufolni valamennyi fiu a városban. Csakugyan, amint egy-két órával később ott báméskodtam az ablaknál, láttam, hogy az iskolából vigan haza siető fiuk miként mutatnak felém s hogy kaczag-
nak. Semmi kétség, rajtam nevetnek. Sietve hátravonultam az ablaktól.

De eszembe jutott, hogy örökké nem rejtőzhetem a szobában; utoljára mégis ki kell menni s akkor világ csufja leszek, mindenki ujjal mutat reám. Hiába kezdem játszani, nem volt ked-

vem semmihez, boszusan félredobtam játékszereimet s egy sarokba vonulva elgondolkoztam.

Durczásságom mindinkább mult és mindinkább kezdtem sajnálni, amit tettem. Hiszen ha a kisebb fiuk megtehetik, én sem haltam volna bele . . . de most már késő a bánat . . . most mit tegyek? Nem tudtam egyebet kigondolni, mint hogy a jó Róza néni kérem meg, segítsen rajtam.

. . . SZÉGYENBEN SIRTAM.

Róza néni igen komolyan hallgatott végig s aztán így szólt:

— Tulajdonképen nem volna szabad bele avatkoznom, atyádra kellene bizonom, hogy bánjon el veled. De mert látom, hogy megbánásod őszinte, megpróbálom, talán segíthetek rajtad. De csak úgy, ha szót fogadsz és megteszed amit mondok.

Megígérttem mindent. Délután Róza néni kézen fogott s így szólt:

— Elmegyünk az iskolába s ott bocsánatot fogsz kérni a tanító urtól. Majd én is kérem, hogy bocsásson meg. Ha megteszi és visszafogad, akkor rendben lesz a dolog; ha nem bocsát meg, akkor nem lehet rajtad segíteni.

Sápadtan, dobogó szívvvel léptem a tanító elé s el akartam mondani, amire Róza néni az uton megtanított. De bizony azt hiszem, abból egy szót szót sem lehetett érteni. Szerencsémre Róza néni elmondta helyettem s a tanító komolyan, de nyájasan felelé:

— A megtérőt mindig örömmel fogadjuk. Ülj helyedre a padban s ha látom, hogy igyekszel, szorgalmas vagy, egészen elfelejttem a történeteket.

Igyekeztem is, hogy mindenki elfelejtse s később; mikor az osztály legjobb tanulói közé jutottam, magam nevettem leginkább azon, hogy volt idő, mikor nem akartam tanulni, hanem tudatlanságban szerettem volna felnőni.

LÁTSZAT ÉS VALÓ.

— Állat-történetke. —

(Képpel a 176. lapon.)

VAGY lárma, bugás volt odafönt a galambduczban.

— Ugyan legyetek már csöndesen és férjetez meg! szólt egy fiatal galamb a másik kettőhöz. Vagy legalább addig ne veszekedjetez, míg az a két leányka ott tovább nem sétál. Az emberek mindig azt mondják: »szelid, mint a galamb«, »szeretik egymást, mint a galambok« s ti ugyan gyönyörű példát adtok erre!

Igy szólt Hamvas, a három testvér legidősbike, de bizony szava nem sokat használt.

— Bánom is, akármit mondanak, szólt Boglyas, a másik fiatal galamb hevesen. Azt csak nem türhetem, hogy Pötytyös úgy szétterpeszkedjék a fészekben. Azt sem tudom, hová tegyem a lábamat. Reggel szépen rendbe simítottam a tollamat s most megint össze-vissza borzolódtam miatta!

És Boglyas keményen megcsipkedte Pötytyöst, ez pedig ép oly keményen vissza csipte.

Hamvas csak csititgatta őket, de hiába, addig sem tudtak nyugodtan maradni, míg odalent az a két leányka odább haladt. A leánykák leczkélőket tanulgatva jártak föl s alá az udvaron s amint a galambducz felé értek, Piroska így szólt:

— Hallod, Róza, hogy turbékolnak a galambok! Mily kedves jószágok!

— Az igaz! Ugy szeretik egymást!

— Igen... de nézd csak... most mintha valami bajuk volna... nézd...

innen jól láthatni . . . igen bizony, mintha verekednének! Ezt sohasem hittem volna!

Hamvas meghallotta a leánykák beszédét s most még sürgetőbben intette békességre testvéreit; de hasztalan fáradozott, azok mindinkább elkeseredettek egymás ellen s utoljára kirepültek a duczból a szomszédos fára, hogy ott kedvökre verekedhessenek. Hamvas szomoruan követte őket.

Folyt javában a verekedés s lent a két leányka elszomorodva nézte, mert olyan busító volt azt látni, hogy e csinos kedves madarak fölborzolt tollazattal egymást tépik, csipkedik és karmolják. A tollak, melyeket egymás szárnyából kitéptek, szerte röptültek a légben s ki tudja, meddig tartott volna még a viaskodás, ha az öreg galambpár végre haza nem érkezik.

Mikor megtudták, mi történt távollétökben, így szóltak szigorú hangon:

— Oh, mily szégyent hoztatok reánk! Hát nem restelitek, hogy az egész világ azt mondogatja: »szelid mint a galamb,« ti pedig mérgeskedtek, mint valami haragos pulyka-kakas és méltatlanok vagytok híretekre!

— Én is ezt mondtam nekik, szólt Hamvas, de nem hallgattak reám. S itt a szomszéd verebek folyton csiripeltek valamit a látszatról és valóról, de nem értettem jól.

— Bizonyosan azt emlegették, hogy nem elég az, ha valaki jónak, szelidnek látszik külsőleg, hanem igazán olyannak is kell lennie. Magunk is, amint hazafelé röptültünk, hallottuk, mikor ott lent az a két leányka busan mondogatá: »Mennyire

csalódtunk a mi kedves galambjainkban, mely szomorú őket így verekedve látni! Mindig el fog busítani, ha ezentúl galambot látok.«

— Azt mondták? szólt Pöttyös meg-hökkenve. Ezt igazán nagyon sajnálom, azok a kis leányok mindig olyan jók voltak irántunk. Nem gondoltam, hogy czi-vakodásunk mást is busíthatna.

A galambmama ezután komolyan mondá:

— Fiaim, jegyezzétek meg jól, hogy mikor gonoszul viselitek magatokat, mindig sértetek másokat és soha sem tudhatjátok, milyen szomorúságot okoztok másoknak. És ha egyszer valami roszt követtetek el, azt teljesen jóvá többé soha nem tehetitek, mert a szomorú emlék mindig megmarad. Lássátok, az a két kis leány mindig busan fog arra gondolni, hogy két szelid galambot mérges verekedésben látott! De most menjetek aludni, engem is elszomorítottatok, nincs kedvem több beszédre!

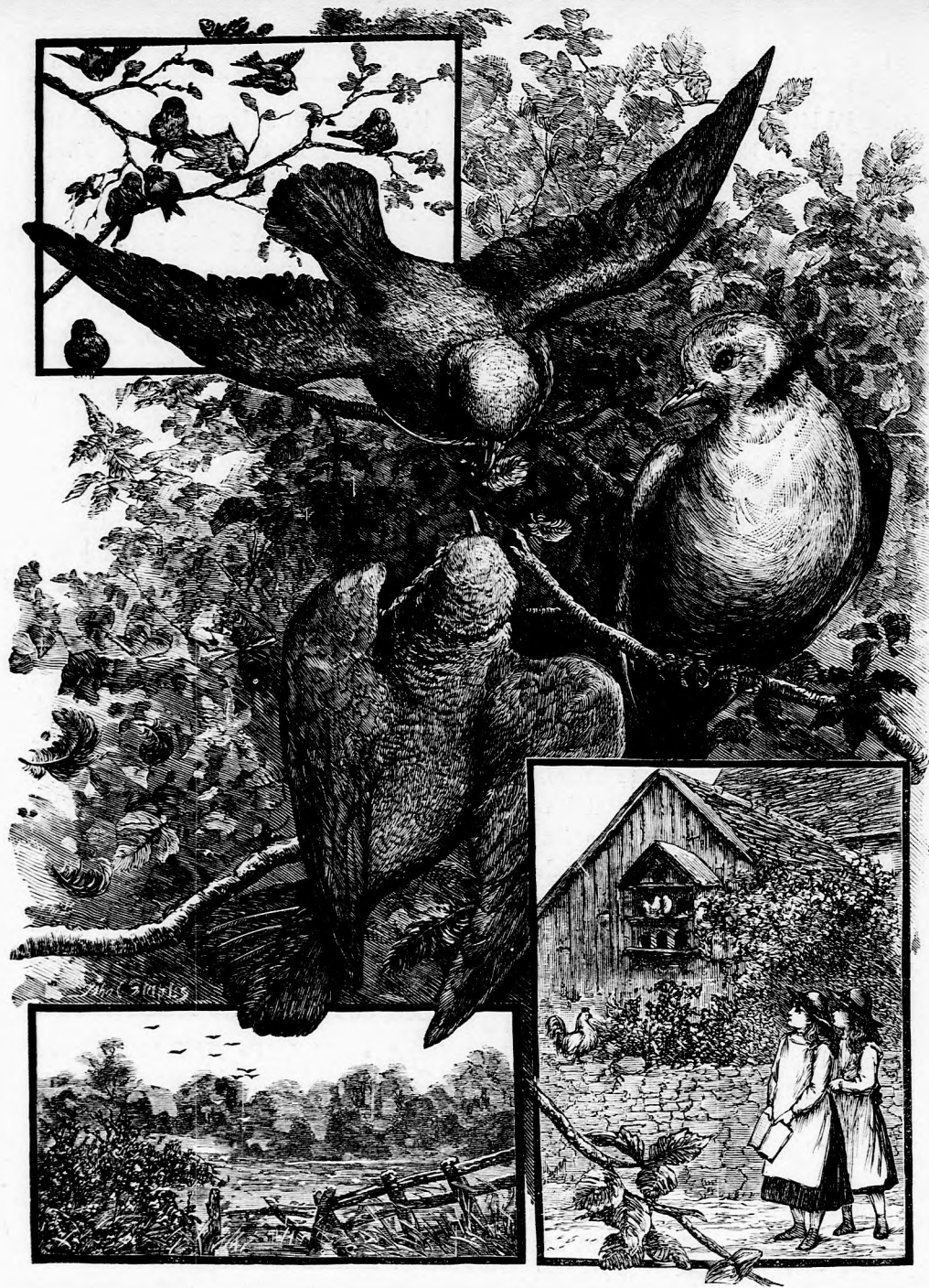
A fiatalok bánkódva vonultak a fészekbe s erősen eltökélték, hogy ezentúl igazán olyan jók lesznek, amilyen a hirök. Hiszem, hogy meg is tartották szavukat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XIX. köt. 9-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Huszár.“

Helyesen fejtették meg: Dukesz Lajos, Scherer Anna, Wieland Aladár, Hecht Ella és Adolf (és nem Ella Hecht, mert így németül van, F. b.), Zellerin Vilma és Gyula, Auber Elma és Tivadar, Faragó Pista, Zákó Emma, Schwarcz Szidónia és Izidor, Beer Gyula és Lajos, Gaál Sándor, Rothman Ernő, Engel Mór, Schwarcz Vilma és Jenő, Gombos Janka, Szentirmay Béla, Schön Gyula, Bagi Amália.

LÁTSZAT ÉS VALÓ. (Lásd a 174. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.